

Lieve Allen,

Na een goede reis zijn we woensdag in Suriname aangekomen. Mw van Tol, de chauffeuse van de Mr. Huber Stichting stond ons al op te wachten en we werden hartelijk door haar begroet. Met de nieuwe bus die door NAC-karitatief is geschonken zijn we naar Paramaribo gebracht. Dat vond ik voor Teus echt geweldig dat we met deze bus werden opgehaald want hij is hiervoor 3 jaar bezig geweest.

Het is geweldig om iedereen weer te zien, letterlijk en figuurlijk krijgen we overal waar we komen een warm onthaal. Doordat het allemaal zo vertrouwt is lijkt het erop dat we niet zijn weg geweest. We zijn met in een rustig tempo begonnen met bezoeken af te leggen en zijn ook bij ons nieuwe magazijn geweest. Dat is echt super, vorig jaar hebben we daar de eerste werkzaamheden gedaan en nu staat daar een enorme loods. Rob had vorige week een container met rolstoelen en bedden gelost dus het stond er nu aardig vol wat voor dat onze container aankomt nog eerst moet worden opgeruimd en gedistribueerd.

Het is jammer dat we moeten vaststellen dat het ervoor velen niet makkelijker op geworden is. De instellingen, vooral de kindertehuizen hebben het heel zwaar doordat het Lilianafonds vanuit Nederland zich heeft terug getrokken uit Suriname.

De Mr. Huber Stichting, een dag en week opvang voor meervoudig gehandicapte kinderen en voogdijinstelling, heeft het echt moeilijk en voert dagelijks de strijd om het hoofd bovenwater te houden, want de overheid hier doet niets, als je dit hoort en ziet wordt je daar niet blij van.

Waar we wel blij van werden was ons bezoek in Asigrón waar Stichting Corantijn het microkrediet verleent heeft aan Glen Maabo.

Glen Maabo is bezig met een peperverwerkingsbedrijfje in oprichting. Hij woont in het dorpje Asigrón, nu (sinds de weg door het oerwoud geasfalteerd is, ) 2 uur rijden het binnenland in. We ontmoeten een zeer enthousiast en gedreven persoon, die op zijn kostgrondje al de nodige peperplanten heeft staan en in een zelf gebouwde kas al de nodige zaailingen maar ook al bezig is met de bouw van een schone keuken waar hij, en straks ook zijn dochter, de peper zal verwerken tot sambals en chutneys en ook peper zal drogen om tot poeder te vermalen. Dit was echt SUPER om te zien, dat we hier als stichting met elkaar aan mee kunnen werken!!!!

Zaterdagmiddag hebben we samen met Zr. Dams en een aantal kinderen vanuit het Aidshuis een stapelbed gekocht. We waren erg onder de indruk van de situatie daar. Vorig jaar lag er 1 meisje nu zijn het 13 kinderen. Er waren geen bedden genoeg waardoor 2 kinderen op de grond lagen maar er is ook geen ruimte om 2 eenpersoonsbedden te plaatsen.

Het meest onder de indruk waren we van de kinderen. De meeste kinderen zijn echt verschoppelingen, ze hunkeren naar liefde en aandacht. Zr. Dams zou wel tien paar armen kunnen gebruiken.

Het duurde dan ook niet lang voordat wij bedolven werden onder de kinderen. De meeste zullen niet oud worden en dat is zo schrijnend om te zien als je al die koppies ziet.

Een aantal van deze kinderen zijn seksueel misbruikt en daardoor besmet.

En dan te bedenken, we zien nu 13 kinderen maar het probleem is zoveel groter.

Zr. Dams zou eigenlijk voor goede zorgverlening structureel maandelijks 2000 euro moeten ontvangen. Helaas is dat er niet, ze heeft gelukkig wel een vaste donor die de huur betaalt en voor de rest is het een constant gevecht en bedelen om geld. Terwijl deze kinderen zoveel extra nodig hebben. En ook hierin is het weer zo, de overheid doet niets.

We gaan de komende tijd weer hard voor haar aan de slag in het bijzonder ook voor bijvoeding voor de kinderen.

Vanmorgen gaan we naar de dienst in Paramaribo daar kijken we ook erg naar uit om ook daar weer iedereen te ontmoeten.

Na de dienst gaan we relaxen op een onbewoond eiland in het binnenland. We gaan daar met z'n vieren heen, Rob, wij samen en Roberto Schets, een enthousiaste man van de stichting Red Gereedschap. Iemand die al veel voor de mensen in Suriname gedaan heeft.

Als we vanmiddag naar Tonga eiland gaan nemen we de kop mee die ik geboetseerd heb van een eenvoudige Surinaamse man, die door zijn werk in het oerwoud ieder plantje, insect, vogel en dier kent.

Een jonge Belgische bioloog heeft een jaar met hem opgetrokken en zijn kennis in kaart gebracht, want als hij komt te overlijden is deze kennis weg.

Hierdoor is het idee ontstaan om een educatief centrum te bouwen in het oerwoud, zodat zowel leerlingen van scholen daar op kamp kunnen gaan en eventueel ook voor toeristen.

Frits van Troon zoals de Surinaamse man heet, heeft een mooie karakteristieke kop en het was voor mij onwijs leuk om hem te boetsen. Nu jullie snappen het denk ik wel dat zijn kop op het Tonga eiland komt te staan.

Vrijdagavond hebben we de kop al laten zien aan Frits' zijn vrouw en (klein)kinderen die niet wisten wat ze zagen en er ontroert van waren dat hun man, vader en opa was vereeuwigd, want het zijn allemaal eenvoudige mensen.

Een van de dochters bleef maar zeggen, dit is mijn vader, dit is mijn vader en aaiide maar over de kop.

De kleinzoon van elf schrok enorm op het moment dat ik de kop uit de doos haalde en riep opa!!!!

En ik, ik was apetrots door al die enthousiaste reacties en dat ze zo blij waren.

Frits die al op Tonga eiland is krijgt het vanmiddag te zien en is razend nieuwsgierig. Dit is mijn persoonlijke bijdrage aan een heel bijzonder mens.

We kijken er erg naar uit om naar Tonga eiland te gaan want het is daar ontzettend mooi, echt een paradijsje. Dus dat wordt even 1 dag luieren in een hangmat, zwemmen en het eiland bekijken. We hebben er zin in. Daarna gaat het echte werk beginnen maar dat is niet erg want dan zijn we in de tussen tijd gewent aan de temperaturen.

Voor nu allen veel liefs en tot de volgende keer.

Teus en Clara